

CATALUNYA SOCIAL

Any VII Núm. 293

■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■

1 de gener de 1927

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orfeo Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

L'obra de 1927

Ningú com els catòlics no pot conèixer el valor de la individualitat i la necessitat del desenrotllament de la consciència individual per damunt de totes les coses. Cap doctrina no fixa tant com el catolicisme les responsabilitats i les destinacions individuals, i, per tant, cap com aquesta no pot capir que el fonament de tot, la base de tota construcció social, en la individualitat es troba.

Però la doctrina catòlica és essencialment harmònica; i des d'aquest punt de mira no deixa mai de banda tota la valor de l'estructuració social i tot el que en el món pesa en el sentit d'organització col·lectiva.

I d'aquests dos factors, l'individual i el col·lectiu, de vegades pesa més l'un, i de vegades pesa més l'altre. Qui dubtarà, per exemple, de l'altíssim valor que en el moment present, que en els temps actuals, té l'organització col·lectiva? Qui no es captindrà de la immensa eficàcia que obtenen avui les obres pel sol fet de socialitzar-se, és a dir, pel sol fet de recolzar en una estructuració col·lectiva, en una organització?

Onsevilla que es girin els ulls, l'organització hi és. Fins per a les coses més petites de la vida, fins per a les finalitats més minses i humils, les organitzacions suren i floreixen. I és perquè hom nota arreu el secret de la seva eficàcia en una societat tan estretament enllaçada en tots sentits com la nostra.

Per ventura la qüestió religiosa de Mèxic hauria sofert l'eclipsi que durant uns mesos ha sofert si no hagués estat per obra de l'organització de les empreses d'informació mundial subjectes al protestantisme o a la maçoneria?

I a dintre de casa mateix, per ventura els socialistes — que no representen ni el cinc per cent dels obrers d'Espanya — obtindrien com obtenen tots els càrrecs de l'Estat de les organitzacions en què els obrers hagin d'intervenir (suara confirmat amb el nomenament de la Junta central de l'Organització Corporativa) si no comptessin amb una organització, petita, però l'única de relleu en el món obrer?

Tota idea, tota inspiració, tot moviment, neces-

siten avui organitzacions adequades que cuidin de la seva divulgació, de la seva propaganda, de la seva extensió, si es vol que produeixin el rendiment social que hi ha dret a esperar de la seva possible fecunditat, del germen de vida que porten a dintre.

* * *

Això exposat, on podem dir que sigui la nostra organització com a catòlics militants en la vida social d'avui, en aquesta terra nostra?

On podem afirmar que es trobin concentrades les nostres energies, sumades les nostres forces, en el moment present i en aquest país on tot és catòlic i on tothom es diu catòlic? (Ja no cal dir que deixem de banda l'Església, referint-nos solament a l'organització per a l'acció, per a la defensa social.)

Organitzacions en tenim, és cert. Un conjunt formidable d'associacions pietoses, federacions d'aquestes, un bon nombre d'organitzacions culturals, etc. Però no n'hi ha prou amb això. Si això necessita l'autoritat i l'esperit de l'Església per a viure, d'una banda, necessita també la força social que una bona organització dels catòlics pot donar-li, per altra banda.

I aquesta organització amb fins socials sí que, certament, la tenim negligida els catòlics en aquesta terra. Ens manca un organisme de defensa social per a quan calgui; ens manca un braç organitzat que, en un moment determinat i en el camp estrictament social, pugui ésser el baluard de totes les altres organitzacions de pietat, de cultura, etc.

Que hem avançat quelcom en aquest camí, ho diuen bé prou les manifestacions immenses de pietat que en els darrers anys s'han organitzat. Però això és esporàdic, és circumstancial. I el que necessitem és organització permanent de tota l'acció catòlica, organització que deu fugir del camp de la política per a superar-lo, i organització que deu fugir de l'uniformisme — salvant la unitat — per adaptar-se a les circumstàncies i condicions de cada lloc i així adquirir fecunditat.

Suara el senyor Director de l'Acció social ca-

tòlica a Espanya ha dictat unes bases per a l'organització susdita. La dita autoritat ha fet el que d'ell depenia; ha donat el motllo per a l'organització. Però són ara els catòlics els qui, amb perfecte esperit i bona voluntat — i adaptant aquelles Bases a cada lloc, ja que l'uniformisme no escauria en llur aplicació — deuen omplir aquell motllo de substància viva i han de fer córrer la vida per on solament avui hi ha un esquelet i uns camins traçats.

No ens adormim sobre la pau i la tranquil·litat actuals. Poden aquestes ésser poc durables pels

catòlics, i llavors l'enemic trobar-nos desprevinguts. Si som catòlics, siguem-ho amb totes les conseqüències i disposats a actuar en la vida pública amb arreglament als nostres deures.

Organitzem-nos! Que l'any 1927, que comencem, sigui per a nosaltres l'any de l'organització dels catòlics d'Espanya, tan somiada sempre i mai realitzada.

No cal dir com deixaria aquest any, així, un rastre de llum i de llavor fecunda en el nostre món social.

El pes del crim

Quantes naus que avui s'enfonsen deixarien d'enfonsar-se si no fos el pes del crim que porten al seu damunt! No és veritat que heu vist enfonsar-se moltes naus? Potser la vostra també se us ha enfonsat o se us està enfonsant. Segurament que, almenys, us haurà esdevingut que se us n'hagi enfonsada alguna en la qual teníeu quelcom dels vostres interessos. Potser encara més: tal volta en alguna d'elles teníeu bocins del vostre cor.

Feu un veritable examen sobre el pes que duen les naus que no volem que s'enfonsin; registreu-les bé; no deixeu cap dels seus recons que passi pels ulls de la vostra inspecció; mireu que depèn de vosaltres d'evitar molts de naufragis.

Cal que recordem la història de la navegació del profeta Jonàs tal com ens la conta la Sagrada Escripura. És plena d'ensenyances per al nostre intent.

El Senyor dirigint la paraula al profeta Jonàs li va dir: "Encamina't vers la gran ciutat de Nínive per tal de predicar-li en nom meu, puix que el soroll de les seves maldats se n'és pujat fins a la meua presència". Però Jonàs, en compte de pendre el camí de Tarsis, fugint de l'obediència que el Senyor li havia manat, se n'anà cap a Joppe on va trobar una nau que empenia la ruta cap a Tarsis; pagà l'import del viatge i entrà en la nau com els altres, consumant així el mancament de fidelitat a la voluntat de Déu.

Però el Senyor envià damunt el mar un vent fortíssim que féu somoure una gran tempestat, de manera que la nau es trobava en gravíssim perill d'enfonsar-se. Estemordits els mariners invocaren el seu déu i tiraren al mar tot el carregament de la nau per alleugerir-la. Jonàs se n'havia baixat al fons de la nau i s'havia adormit. Els mariners es digueren els uns als altres: "Veniu; ens sortejarem per tal d'assabentar-nos d'on és que ens ha pervingut aquest tan horrible infortuni". Tragueren la sort i va caure damunt de Jonàs. Anaren a ell i li digueren: "Explica'ns els motius d'aquest desastre que ens està passant". I ell els va contar la manera com havia desobeït al Senyor. Els mariners, més espantats que mai, li digueren: "Com és que t'has portat d'una manera tan indigna amb ton Déu?" I tot seguit continuaren dient: "Que havem de fer respecte de tu per tal que el mar s'aquieti?" Perquè el mar per mo-

ments s'inflava més i més i era més imponent la seva fúria. Jonàs els féu de resposta: "Agafeu-me; tireu-me al mar, i en havent-m'hi tirat, tot restarà quiet i tranquil. Jo sé que per causa meua us ha sobrevingut aquesta tempestat". L'agafaren, el tiraren al mar, i a l'instant restaren les aigües pacífiques i quietes.

Aquesta és en substància la història de la desobediència del profeta. Aquesta és ensems la manera com Déu va manifestar la seva indignació contra el pecat d'un sol home, i de quina manera estava disposat a castigar-lo encara que fos necessari perdre, juntament amb ell, tots els altres que estaven en la seva companyia.

Certament que Déu és parè de clemència i moltes vegades, per raó de les virtuts d'un o d'alguns, deixa d'enviar el càstic que mereixien els altres; però és cert de la mateixa manera que en altres ocasions, per raó del pecat d'un o d'alguns, deixa de beneir els afers, les obres, les empreses de molts i fins envia damunt d'elles el pes de la seva indignació.

Quan veiem que comença d'anar malament alguna de les obres o empreses que tenim entre mans, quan veiem que comencen d'esvolategar contra els costats de la nau les ales funestes de la tempestat, cal que comencem de témer que porta dintre seu algun pes de maledicció; cal que ens esforcem per tal de veure a quina banda està col·locat el pes del crim que és causa del naufragi.

Hi ha obres tan ben pensades humanament, que ningú no creuria possible el seu fracàs. Tot sembla previst; hom ha adoptat tots els mitjans necessaris i tots aquells que podien ésser en alguna manera convenients; els homes més entesos, els especialistes més competents hi han posat les seves mans, i més que les seves mans, tot el seny i la intel·ligència de què disposen. Tota mena de recursos han contribuït a l'empresa, i tota mena d'interessos prenen part en el seu joc. Malgrat tots aquests elements de seguretat, ve un dia en què, sense saber com, l'empresa comença d'anar de cap per avall; declina ràpidament, i al cap de poc temps només es parla del seu desastre.

Mirant-ho des del punt d'albir de les coses purament humanes, no es troba explicació satisfactòria; mirant-ho des del punt d'albir de les coses divines, amb llum sobrenatural, sota els destins de la Providència, les explicacions són fàcils perquè els camins de Déu i els camins dels homes tenen entre ells una

...ància infinita; i allò que per a l'home és cosa recta, per a Déu tot sovint és cosa torta; i a l'inrevés, cosa dreta per a Déu allò que era cosa torta segons els dictàmens dels homes.

Però una de les explicacions que ben sovint es podrien donar és aquesta: la nau portava en les seves entranyes un carregament de maledicció; els aires de la mar, barrejant el seu alè amb les bafarades malastrugues d'aquell carregament abominable, han restat enverinats, s'han inflat horrorosament, i atiats per la justícia divina, han remogut les aigües amb panteix de cataclisme; el pes del crim era massa feixuc, i la nau no l'ha pogut resistir.

I no us cregueu pas que els enfonsaments d'aquesta classe tinguin lloc solament en les obres i empreses que tenen com a únic fi les coses temporals, el guany material, la consecució dels honors o les glòries mundanals. Esdevenen també igualment, i potser més sovint, en els afers de les coses divines, en aquelles empreses que tenen per objecte alguna cosa referent a la glòria de Déu. Les coses santes s'han de tractar santament; per això Déu, zelós de la seva santedat que veu indignament profanada pel pecat del qui en estat de mala consciència pren part en les seves obres, aparta de les tals el seu esguard de complaença i la protecció del seu auxili fent que s'enrunin i s'enfonsin com un arbre corcat i podrit.

El dia del judici, quan totes les coses i totes les accions humanes apareixeran davant de tota la humanitat il·luminades amb la claror de la justícia infinita de Déu, en veurem moltes de naus enfonsades per la malícia dels pecats ocults de certes persones que potser es mostraven davant del públic com a molt religioses i devotes, i tal volta passaven com a models de virtut. Faci Déu que cap de nosaltres no sigui víctima d'un engany tan funest!

Amat lector, és cosa indispensable que examinis detingudament des d'ara el carregament de les naus; mira si descobreixes enlloc algun pes de malícia. Totes aquestes naus que estimes tant, el teu benestar i les teves empreses particulars, la teva família, la teva pàtria, les societats a què pertanyes, estan en perill continuament perquè tenen innumbrables dificultats que les destorben i enemics poderosos que les combaten. Procura que entre les dificultats no s'hi hagi de comptar la venjança de la justícia de Déu; fes tot el possible perquè no hakis de considerar el mateix Déu com el primer dels enemics.

Em diràs que no és cosa teua ni t'és possible investigar el lloc on es troba el pes del mal que es tracta de cercar per a combatre'l i tirar-lo al fons del mar. En certa manera tens raó; no t'has de posar a investigar les consciències dels altres; faries judicis temeraris; cometries potser notabilíssimes faltes de caritat, i amb això, en lloc de treure de la nau el pes malèfic que tal vegada porta dintre, n'hi carregaries encara un altre de nou. Però pots vigilar indirectament que el tal pes no hi entri, o si ja hi és, desaparegui; ho assoliràs procurant el major bé espiritual possible per a tots aquells amb qui tractes i amb els quals treballes aplegat per a la realització d'alguna obra de transcendència.

I sobretot no et fiïs de tu mateix; examina bé els recons de les naus en quant hi arriba la mirada de la teua consciència; tingues l'ànima ben neta i ben pura; quan sentis els ruflets de la tempesta, no te'n vagis a dormir, com féu Jonàs, al fons de la nau; mira

què cosa li esdevingué: no es recordava de la seva culpa, i Déu, per raó d'aquesta, el jutjava digne d'ésser tirat al mig de les ones. Tu no judiquis els altres, no pensis mal de ningú, no pensis a treure les sorts per tal de conèixer el culpable, per tal de tirar a les ones algun dels teus germans; pensa que aquella sort la mereixes tu; que tu i no cap d'altre ets el responsable de la tempesta que està a punt d'enfonsar-vos; pensa que no n'hi ha cap d'altre que mereixi tant com tu ésser tirat al mar per tal d'apauvar la tempesta després d'haver així desarmada la justícia de Déu.

Si no ets tu el culpable i t'humilies d'aquesta manera hauràs alleugerit la teua nau descarregant-la del pes del crim que l'enfonsava.

Jo no sé si hi pot haver ningú de veritable seriositat humana i seny reflexiu, que no se senti preocupat intensament per la marxa dels esdeveniments dels nostres dies. Jo he de confessar que he sentit fonament aquesta preocupació en veure els horribles trasbalsaments de la societat, en veure principalment les fortes sotragades que ha experimentat el nostre poble com si fos a punt de naufragar definitivament.

He sentit intensament aquesta preocupació perquè he temut que el pes de la malícia dels nostres pecats no fos superior al pes de les virtuts, i he tingut por que la nau de la nostra pàtria que tant estimem, no fos destinada per la justícia de Déu a fer-se estelles i peces menudes entre els esculls i les roques del mar de la història.

Germans, alcem els braços a Déu en actitud de penitència!

PERE SERRA, S. J.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa

(novel·la franciscana)

Preu: 4 ptes.

**Les abelles del jardí de la Reina
i altres contes**

Preu: 4 ptes.

Aquest llibre de contes que ha estat tan elogiat per la crítica, és el millor present que podeu fer als infants el dia de Reis.

Aquestes obres les trobareu en totes les bones llibreries

ENTRADA D'ANY

Per la pau franciscana

Un moment de parada — el temps de dir *any nou*, *ploma vella* — convé, interrompent les controvèrsies entaulades, només que per a referir la totalitat de la nostra modesta acció periodística a l'objecte i finalitat general que el present títol evoca. El bon amic i Director En Josep M.ª Gich, en l'article del nostre número extraordinari, *Sant Francesc i la reforma social*, que és una lúcida glossa sobre la influència de l'esperit franciscà en la societat al temps del Patriarca seràfic, i la seva possible acció en la vida contemporània, després d'assenyalar els tres punts característics del programa franciscà en els quals, diu molt bé, hi és sencera l'essència social cristiana — Pobresa, Treball i Deure — acaba amb una invocació que sintetitza els tres extrems, saludant a "*la Pau franciscana, fruit del menyspreu de la riquesa, del treball sense ambició, de la pràctica del deure; filla de Crist!*"

No és pas altre el camí que aviat farà sis anys en aquest setmanari dibuixem amb les nostres insistent paraules, camí al qual posàrem un rètol indicador que precisés: *A la pau, per la pau*; és a dir, a aconseguir el triomf de la pau social amb l'ús exclusiu de procediments pacífics. Certament, de la trilogia molt ben expressada per en Gich: *Pobresa, Treball i Deure*, no és pas possible que en surti cap espurna de violència, cap d'aquestes foguerades de vindicta que sortint de la fogaina de l'heretgia il·luminen de claror vermella, amb massa freqüència, el rostre de molts propagandistes d'intenció conservadora.

Per una cosa, especialment, convé alegrar-se del planteig de la qüestió damunt d'una plataforma franciscana: pel llenguatge. Aquestes paraules: *pobresa, deure, treball*, són de l'idioma cristià, són del dialecte espiritual de la Umbria; no hi ha perill de confusió amb el lèxic sociològic. Això és un avantatge immens, i una gran fortitud de posició. Cada paraula té una substància doctrinal; les del diccionari catòlic no són les del vocabulari socialista ni certament les de l'economia lliberal. Ah, si en lloc de jugar temeràriament amb els termes pirotècnics que han servit vuitanta anys al marxisme, s'haguessin la gent del nostre camp fortificat en la solidesa incommovible del verb bàsic cristià!

La revolució socialista, filla de la lliberal, ha destruït les paraules de veritat que eren els fonaments del mur, i en lloc de restablir-les, els nostres es dediquen a manejar les paraules del contrari, paraules que cremen a qui les toca i que tenen a dintre pasta explosiva. Una d'aquestes paraules incendiàries, que tantes mans blanques imaginem poder manipular, és aquella damunt la incandescència de la qual ja fa anys que estem tirant aigua freda: aquella paraula és la *vaga*.

Negació simultània del treball, del deure i de l'esperit de pobresa, aquell terme enclou tota l'essència de la rebel·lió de la moderna heretgia — que a molts no esvera potser perquè és laica — contra l'ordre cristià i la pau social. És la negació refinada i concentrada de les essències del franciscanisme, i àdhuc de la història mateixa del moviment franciscà. Nega

el treball, per definició, perquè treball i vaga són termes antagònics. Nega el deure, perquè suspèn i menysprea el deure natural i religiós de treballar, posat no pels burgesos ni per la societat, sinó per Déu. Nega la pobresa, perquè no admet la pobresa voluntària ni el renunciament de béns materials, tota vegada que s'adreça a l'adquisició de béns materials per mitjans coactius i no pacífics, excita i fa obligatòria la cobejança d'aquells béns, i no accepta renúncies individuals; al contrari, persegueix, calumnia com a traïdor i agredeix i fins extermina a qui hagi renunciat. Per això les víctimes primeres i últimes de la vaga, són els pobres.

Moltes i molt eminents personalitats del camp social catòlic no han sabut mirar en la vaga res més que un mitjà, sense veure que era una filosofia. Hi han vist un procediment, sense veure-hi ço que és més greu: un pensament. Hi han vist un dret, sense comprendre que amenaçava els més primordials, els més essencials deures. Això no és motiu perquè el que veu un perill calli, si per circumstàncies especials noranta nou més savis que ell no el veuen. Com en tantes altres coses humanes, el que importa és tenir raó: el que els altres hi assenteixin, és sols qüestió de temps.

Per això és que concentrant contra la vaga les nostres predicacions ens pensem estar dintre les vies de la pau social i de l'ordre veritable cristià i creiem fer obra franciscana, i obra de caritat especialment en favor dels obrers i dels pobres. Gens no ha de fer-nos vacillar una contradicció aparent, en aquest punt concret amb el nostre admiradíssim i estimat G. K. Chesterson, que ha posat la seva ploma formidable al costat dels obrers vaguistes de la Gran Bretanya o millor dit, contra els capitalistes jueus i protestants. Només em caldria el temps suficient per a explicar-me, i estic segur que el geni intelligent que sap referir les magnes qüestions contemporànies a la llur profunda història religiosa, seria el primer a comprendre que un obrer catòlic català, o millor dit un catòlic català i obrer, s'aixequi, en país catòlic, i donades també les condicions històriques, aconsellant als companys la renúncia del mitjà coactiu i violent que és la vaga. Renúncia que no demano fundant-me en l'argument de la solidaritat nacional, que és sens dubte legítim però secundari, ni en l'argument dels interessos de la producció, que és de marca lliberal. Sinó en la necessitat de conservar a ultrança amb urgència, per damunt d'interessos econòmics i de classe, la noció del deure religiós individual del treball, el deure de respecte al treball dels altres, i la continuïtat de l'acció i de l'ambició personals dins dels límits de ferre que són la pau i la moderació cristianes.

En altres mots, és la defensa de l'ànima franciscana contra la visió revolucionària del marxisme pessimista, pessimisme que els sindicats volen obligatori, ço que ens enarbola més en la resistència enfront de l'onada que vol engolir a la vegada la pau interior dels esperits i la pau social dels pobles.

R. RUCABADO

Llibres bons i bons llibres

En un diari local i sota la firma de J. Vallès i Pujals, aparegué no fa gaire un ben escrit treball, amb el títol *Llibres! Llibres!*

Nosaltres el subscriuríem, i aplaudim i encoratgem tan bella tasca, adreçada a enlairar la pensa i la civilitat de la nostra terra.

Ens planyem, com l'articulista, de la manca d'afició dels catalans a la lectura, de la manca d'afecte al llibre, del menyspreu general que la lletra impresa mereix arreu i del desconeixement que en tenen alguns dels que avui esmercen llur activitat i cabals en l'obra cultural.

Nosaltres, però, hem de fer una observació i aclarir un punt dubtós, que l'esmentat articulista trobarà posat en raó i convindrà amb nosaltres, que omet, per no gosar a dir-ho o bé per un respecte humaníssim vers alguns sectors pseudo-intellectuals de la nostra terra, que s'entretenen a treballar i a servir al cos social llibres dels quals es pot ben bé dir que no són altra cosa que clavegueres per on s'escorre la matèria infecta que contamina l'ambient i que en lloc d'enlairar la pensa i contribuir a la cultura i civilització rendeixen culte a la matèria i a les baixes passions de la bèstia humana.

Es la crisi de lectors de llibres bons i de bons llibres, la crisi de què es plany En Vallès i Pujals. No és la crisi de llibres llords, que per dissort nostra no existeix pas, puix aquesta mena de mercaderia té aficionats, té paladars pervertits i concupiscents, que hi troben allò que més plau a llur manera de sentir i obrar, i d'un quant temps ençà, van empesos els nostres pseudo-intellectuals a servir, més afanyosos a l'èxit pecuniari que no a donar culte i a enlairar la nostra parla, les nostres més pures i santes tradicions i tot l'esplet de sentiments, dignes de l'ànima que cerca la puresa i la veritat.

Es de doldre que en aparèixer de tant en tant un d'aquests opuscles, en els quals l'autor es complau, sense una vera finalitat moral, a posar a la llum del dia, per delectança de la morbositat humana, els baixos instints, les baixes passions, que nien en certs cataus del vici, una munió de plomes (salvant honroses excepcions), cerquen l'adhesió, l'ajut i la co-bejança del públic, procurant presentar la fruita podrida, cobricelada per una refinada hipocresia, presentant-la com obra d'art, com a obra feta a posta per a esperits selectes, essent així que caldria tenir la franquesa de parlar clar i català, anomenant les coses pel ver nom i no fer servir la ploma, fent passar gat per llebre, i enganyant al públic incaute, introduint d'aquesta faisó dins la llar i un cop dintre pervertint les consciències i els costums.

D'aquí ve la crisi de llibres de què avui ens planyem, d'aquí ve aquesta aversió al llibre, i és clar, acostumats a usar i a abusar de l'article ditiràmbic, de l'elogi venal i de la rastrera lloança, resulta que el públic sà mida tots amb una mateixa mesura i no distingeix el que és bo del que és dolent.

S'ha emmetzinat prou i massa l'ambient, i ara es paguen els pecats. D'això tots en tenim la culpa, puix no ens hem preocupat poc ni gaire del que passava, donant amb el nostre silenci, belligerància a tanta literatura llorda i eròtica com ens ofega i que és, pel que es veu, la més plaenta.

Que no es llegeix? Segons què, no; mes el que avui priva és tot allò que respira tuf de carn podrida.

Pot parlar la nostra joventut, tant d'homes, com de noies. Nosaltres així mateix podem dir quelcom, i podríem contar casos i coses que més d'una vegada ens han fet pujar les rojors a la cara, contemplant amb l'afany amb què tendres jovencells i damiselles devoraven aquella literatura llorda, que arreu es troba a l'abast de la mà, i que alguna vegada alguna noia ha sentit vergonya de donar escàndol en adquirir-la i perquè no es veiés l'afició per a aquesta mena de vici ha tapat el llibre embolicant-lo tot seguit amb fulls de diari, perquè no es veiés amb l'obra dolenta que llegia.

Llibres! Llibres! Sí, llibres bons són els que no tenen públic qui els compri, qui els llegeixi, qui els assaboreixi, qui els tingui per bons companys; en canvi els altres... els altres fan la seva via, van de mà en mà i engolint consciències, pervertint ànimes, enverinant cors i malmetent cossos, famílies i interessos, omplint asils, hospitals, cases d'orats, i el món de perdularis i criminals.

Aqueixa és la més paorosa qüestió actual! Aqueixa és la pesta més esgarrifosa que ens ha portat el mal llibre, el llibre pervers, el llibre llord, impúdic, sàdic i eròtic!

Fins a nosaltres arriben els clams de bons i cars germans que ens encoratgen.

Es aquesta una croada contra la lascívia en tots els ordres de la vida, que retorni a la moral cristiana la societat i la família.

No volem acabar aquest treball sense una finalitat pràctica i aquí veurà En Vallès i Pujals confirmat ço que hem inserit més amunt.

La literatura immoral anticatòlica i antisocial a més d'envair el carrer, s'ha introduït per més sarcasme amb l'engany, dins algunes llibreries catòliques de la nostra ciutat.

Estimats subscriptors nostres ens han comprovat aquest fet, el qual hem tingut també ocasió de comprovar. Hem fet avinent a les cases dedicades al comerç del llibre el que passava i hem reeixit, donant-nos algunes cases les més corals mercès, i posant de manifest que qualsevol llibre no conforme amb la moral i doctrina catòlica, o bé antisocial, que no tan sols nosaltres, sinó també tots i cada un dels catòlics, trobem posat a la venda en llurs establiments, que remerciaran coralment que se'ls en doni tot seguit coneixement, per a retirar-lo.

Es, doncs, un deure de consciència i de sanejament social pendre tals mides en bé de tots nosaltres i de la societat i de la família cristiana.

Al mateix temps que foragitem aquesta literatura antisocial, fem tots lloc a tants bons llibres com l'afany de benemèrits escriptors i intellectuals bons i cristianíssims produeix, i encoratgem als benemèrits bons patricis qui esmercen llur voluntat i cabals en l'excelsa tasca d'omplir aquell buit, contribuint amb llur munificència a la divulgació del llibre que honora la nostra terra i la nostra llengua.

J. GUILERA VILLARREAL

Els pobres que no tenen llar

Quan passa el fred damunt la terra amb les mans balbes i tremoloses sota un mantell de glaç, és quan la misèria pren un caire més tràgic i patètic.

Quan els dies són rífols i passen damunt els terrats humits nuvolades negres com les ales d'ocells de mal averany i bufa el vent torturant les branques nues dels arbres, trobaríem molts de pobres morint-se de fam i de fred en un recó d'una cambra sòrdida.

Han passat les festes de Nadal i algunes famílies han comès veritables disbauxes. Amb els diners que han malversat haurien pogut portar una mica d'alegria a la llar desolada dels pobres.

Sabem que molts amics són malalts; però sabem també que hi ha molts pobres que en aquests moments s'estan morint per manca d'assistència? De la ciutat sabem veure únicament les grans vies i les cases sumptuoses, però desconeixem les grans dolors amagades dins les cases silencioses dels pobres.

El mar i la fúria del vent han esfondrat un estol de barraques. En una ciutat on s'esmercen quantitats fabuloses per urbanitzar vies amples i desolades per on gairebé no passa ningú, i places que són la riota de la gent culta, els pobres han de viure com animals immunds.

Constitueix per a nosaltres una gran vergonya que hi hagi tantes famílies que visquin com les feres salvatgines. Es troben diners per a construir grans sales de cinema, cabarets i tota mena d'espectacles embrutidors, però no troben una ànima bona que es decideixi a construir cases econòmiques per als pobres que avui es veuen obligats a viure d'una manera inhumana.

Després d'una gran tempestat, visiteu els llocs on hi ha barraques, i sabreu què cosa vol dir viure sota el jou feixuc de la misèria. Moltes de les barraques les trobareu convertides en un munt de desferres. Si no són amatents a treure els mobles, la fúria de l'aigua les deixarà completament buides. Damunt la correntia de l'aigua veureu surar cadires, matalassos, bressols i altres andròmines. Els habitants de les barraques, els trobareu xops d'aigua, tremolant de fred, i amb el rostre esblaiat. Oh! com en fugim de la misèria! Convindria que els pobres rics que viuen fortament arripats a les riqueses com les aus carnívores damunt la carronya infecta, coneguessin de prop la misèria. Que vagin a visitar les barraques desolades els que es mostren generosos i pròdigs amb les amigues, i són incapaços de donar un tros de pa a una dona honrada.

I el més trist és pensar que moltes de les famílies que viuen a les barraques són iniquament explotades. No heu vist mai de lluny estant un grup de barraques? Totes les desferres de la ciutat són allí. Persianes despintades, caixes d'embalatge, teles enquitranades, testos amb plantes que no floreixen mai, insectes deixalles de cases velles. Hi ha família que paga per una d'aquestes barraques, on la llum si vol penetrar a dintre ha de passar per les esclatxes perquè no hi ha finestres, quaranta

i cinquanta pessetes mensuals. No és això un crim? Poden les autoritats tolerar que un propietari d'una barraca construïda amb desferres, faci pagar lloguers exorbitants? Per cinquanta pessetes no podrien viure amb una mica més de dignitat?

Únicament es construeixen cases per als rics. Ningú no es recorda dels pobres.

Fa pocs dies em contava una dona coses molt tristes. El seu marit és a llunyanes terres amb una barjaula. Té tres fills petits. Malgrat haver viscut sempre decentment, no ha tingut altre recurs que llogar una barraca. Els seus fills en penetrar dins la llobregesa d'aquell catau es posaren a plorar. La mare també plorava, però el seu plor era silenciós, íntim, que és quan fa sagnar l'ànima. Aquells infants no es resignaven a viure dins la penombra trista i aclaparadora de la barraca. Enyoraven la llum i l'alegria de la llar abandonada.

Feia molt de fred. Els núvols lliscaven silenciosament sota el parpelleig dels estels. De sobte es va posar a ploure. El vent udolava com una fera malferida. L'aigua queia tan abundant del cel que els camps del voltant restaren inundats. L'aigua es filtrà pel sostre de la barraca i fent degotalls va caure damunt el llit de la pobra dona i dels fills. S'alçà del llit, va tapar els fills amb un abrigall, i posant-se arraulida en un recó de la cambra va obrir un paraigua. Al seu costat els seus fills tremolaven de fred! Oh! quina visió més tràgica! Una dona sola, abandonada del món, abraçant els seus fills que es morien de fred! Potser els cínics exclamaran despectivament: Tot això és sentimentalisme. Oh! no és pas sentimentalisme! Ah! si davant d'aquella dona sublimada pel dolor no us enterniu és que no teniu cor!

La pobra mare, veient que l'aigua li malmetia els mobles i adonant-se del mal estat d'aquella barraca, exclamà indignada: Senyor! serà cert que al món no hi ha justícia! Es que no trobaré una ànima bona que s'apiadi de mi i dels meus pobres fills?

Ah! com es perden en el desert desolat de la indiferència els clams dels pobres! Ningú no va sentir els plors d'aquella mare!

Algú potser objectarà que en totes les grans ciutats hi ha famílies que viuen en barraques. És cert. Però creieu que perquè el mal és general no hem de posar-hi remei?

Ah! si sabéssiu els estralls que en l'ordre moral estan fent les barraques! Quantes jovenetes es perden en mig d'aquelles desferres immundes! Els sacerdots i els metges us contarien coses verament horribles! No creieu, doncs, germans, que tenim el deure de salvar aquelles pobres ànimes que segurament es mantindrien bones si visquessin allunyades del perill?

Doneu una llar a cada família i veureu com no es perdran tantes ànimes.

El nostre mal, ho hem dit mantes vegades, és que el cristianisme no ens passa de l'epidermis. Si ens hagués penetrat dins l'esperit no seríem tan egoistes. Si visquéssim una mica més a prop de l'Evangeli, ens adonariem que els pobres són ger-

mans nostres. Podeu concebre un sant, que és un enamorat de Déu, amb el vici exacrable de l'avarícia? Certament que no. Quan un hom ha aconseguit veure la faç serena de Déu, menysprea les riqueses i esdevé generós com una deu inexhaurible. La generositat és la virtut que més escau als cristians. Si les vostres mans no saben allargar-se generosament i davant la dolor dels pobres romanen fortament closes, és que sou més amics del Jueu errant que del bon Jesús.

Per què l'anomenes cristià, homenet ambiciós i egoista, que els pobres et fan fàstic, i si alguna vegada un desvalgut tusta la teva porta, en comptes d'obrir i mostrar-te generós amb el pobre, que

potser és Jesús que passa amagant la divinitat sota la túnica humil d'un captaire, fas grinyolar el forrellat perquè s'allunyi amb el sac a coll i el bastó a la mà?

Ah! el dia que sapiguem dir al pobre: Té, germà, la meitat del meu pa i la meitat del meu vi, i recolza't al meu braç si les cames et són feixugues! Ah! el dia que en trobar-nos dins l'escalforeta del llit, ens adonem que al costat nostre hi ha un pobre que tremola de fred, i ens olcem per a donar al germà la meitat del nostre abrigall!

Estimem els pobres i els desvalguts, i sapiguem veure en cada un d'ells un amic i un germà.

J. CIVERA I SORMANI

Notes i comentaris

En una altra oportunitat, diem d'aquestes planes estant, parlant del renaixement catòlic a Alemanya, que Déu permetia certs moviments en els pobles, per a la seva major honra i glòria, confonent als homes superbs.

Aquest any a Berlín, demés de les processons parroquials, es verificà una processó general que abraçà tota la ciutat.

Després de la Missa pontifical, celebrada en la Basílica de Santa Eduvigis, una multitud imponent acompanyà el Rei d'Amor pels carrers de la capital alemanya. El Cap del Govern, dos ministres de l'Estat i altres personalitats, seguien darrera del Santíssim, acompanyats dels estudiants universitaris catòlics, amb quinze estandards de les diferents facultats i acadèmies.

Es veu que als republicans de tot arreu els ha entrat la *mania* del clericalisme... Diem malament en dir de tot arreu, car els republicans d'Espanya encara creuen que cal desdejunar-se amb carn de capellà i menuts de frare per ser un bon correligionari.

* * *

Tenint en compte la idea que possiblement molts ministres anglicans demanaran la seva admissió a l'Església Catòlica, en el curs dels anys venidors, la societat "Protecció als Convertits" ha inaugurat una campanya nacional per a incrementar el nombre dels seus membres.

Aquesta societat socorre la misèria dels ex-ministres protestants i de llurs famílies, després de llurs conversions, car és sabut que el govern protestant castiga els que es separen de la seva secta condemnant-los a la misèria, obligant-los a renunciar tots els càrrecs oficials i públics. Molts dels ministres protestants donen tot el que tenen en el món per fer-se catòlics; llur conversió els ha deixat incapaces per la carrera comercial i molts són coneguts per haver venut llurs cases, poc a poc, per tenir unides l'ànima i el cos. Vegins els anticlericals com es repeteixen en els nostres temps els miracles, car després de vint segles, encara hi ha homes que ho deixen i ho venen tot i tot ho reparteixen, per a seguir a Crist.

Les monges ex-anglicanes són també ajudades. Meresqu Shore, l'ajut dels catòlics una monja, trobada en

estat desastrós, després d'haver pertangut 34 anys a un convent protestant.

La verdadera caritat solament es practica en l'Església Catòlica.

* * *

Amb motiu de la beatificació de deu màrtirs canadencs, a Quebec es féu una solemne exposició de llurs relíquies, en la qual prengué part activa el Consell municipal de la ciutat, que redactà aquesta resolució, fou inscrita en els registres, i de la qual s'envià còpia al Sant Pare: "Aquest Consell aprofita l'ocasió del trasllat de les restes dels màrtirs canadencs per donar una vegada més el testimoni públic de la seva adhesió profunda a l'Església Catòlica i d'obediència al Papa, el jui infallible del qual acaba d'eleva a l'honor dels altars als admirables campions de la Fe en el Canadà".

Les manifestacions clericals sempre respiren dignitat i grandesa. L'obra anticlerical és obra d'odis i enveges. Chicago, Quebec, Montreal, Amsterdam, amb les actuacions clericals han demostrat la grandesa i magnificència del catolicisme. Mèxic, Quito, Guatemala, les turbes anticlericals han demostrat, també, ser sempre els mateixos a tot arreu del món: covards, indignes, pigmeus i rabiosos, consumits per l'enveja i l'odi.

* * *

Una revisteta renegada de Mèxic, amb motiu del Congrés Eucarístic de Chicago, desfoga la seva ràbia contra l'Església Catòlica, dient que aquesta s'ha mostrat tal com és: *superba, ostentosa, esplèndida i pagana*.

Això és una contradicció del que han dit altres vegades que l'Església és una miserable, desprestigiada, una vella infeliç que agonitza, i altres calamitats més.

Ara ens diuen que és "ostentosa, esplèndida en su culto y en sus arreos, majestuosa como pagana".

A nosaltres ens sembla que la *vella que agonitza*, ha sabut presentar-se en una forma tan esplendent a Chicago que ha promogut l'enveja de les *joves confessions*, a les quals la joventut no ha sabut dissimular les monstruositats amb què han estat regraciades, el mateix que els guexos, guenyos i geperuts i contrafets, als quals la joventut no podrà embellir ja mai.

El magnífic epíleg de 1926

ORIENTACIONS DE ROMA

La veu del Sant Pare, veu que per a consol de tots els catòlics del món es deixa sentir clara i sovint a fi de no deixar rastre de dubtes en la infinitat de problemes que en el moment actual afecten el món, ha posat un epíleg d'or a l'any 1926 en el discurs pronunciat al Consistori secret del dia 20 de desembre, cinc dies abans de Nadal.

En ell el Pare de tots fa una mena de resum de l'estat dels problemes que a l'hora present preocupen a l'Església i afegeix afirmacions clares i contundents a manta qüestió que, com la de l'Acció francesa, encara cueja amb tot i les afirmacions categòriques sortides del Vaticà.

No podem, doncs, ni com a catòlics devem, ometre un petit extracte de les assenyades direccions eixides del Vaticà al finir l'any darrer i que vénen a traçar camins prou lluminosos i planers per als catòlics de tot el món.

* * *

Com no podia menys, el Sant Pare recorda els beneficis de la Providència durant el 1926, remarcant d'una manera especial la grandiositat del Congrés Eucarístic de Chicago, el moviment espiritual portat al món pel Centenari de Sant Francesc, les nombroses beatificacions hagudes, la fita d'engrandiment de l'Església a terres de Xina amb la consagració dels sis bisbes primers d'aquell país que han estat rebuts tan magníficament a Nostra Dona de París, etc.

Es indubtable que tot això són beneficis que Déu dispensa a la seva Esposa mística, i que omplen de consolacions el cor del Papa, com deuen omplir el de tots els catòlics de l'univers.

Aquestes beatificacions (en major nombre de sants francesos) són llavor de renovació espiritual de la vella Europa; aquestes consagracions de Prelats xinesos són fermança de nous camins de cristianitat per terres no conquerides encara; aquesta grandiositat del Congrés Eucarístic Internacional de Chicago i els honors retuts als Cardenals per aquell gran poble americà són penyora de la força cada cop creixent de l'Església per terres de saba nova i de vida intensa.

* * *

No cal dir com el fons obscur del quadro el reservà Sa Santetat a la persecució mexicana, tan iniqua, tan sense motiu, tan ferma encara amb tot i el mutisme de la premsa del món sobre l'assumpte.

Aquí, com sempre, es mostrà profundament apenat S. S. Pius XI, i aquí, com sempre, repetí les paraules de reprovació més fermes i categòriques, reprovacions que no donen lloc a dubtes sobre el caràcter d'aquells successos i sobre llur gravetat.

Cal plànyer-nos-en i ens cal estar al costat dels nostres germans d'allà per tots els mitjans i en tots els terrenys possibles.

* * *

També la sort dels catòlics italians merescué del Papa paraules de tristesa i de ferma protesta.

Després de recordar l'actitud correctíssima de l'Església davant el fet feixista, després de retreure en queixa suau i amorosa les atencions tingudes pel Vaticà i pels seus representants envers el dictador italià i tota la seva gent, el Papa no pot estar-se de recriminar la manca de respecte a les persones, coses i institucions catòliques, manca de respecte que ha arribat a no "respectar la santedat del temple, ni la veneranda dignitat dels bisbes, ni el caràcter sagrat del sacerdots."

I afegeix el Sant Pare: "Diem això per a expressar d'un cop a tants fills dilectes nostres, principalment a l'amada joventut, que no ha romàs ignot el que han patit i *precisament per llur nom de catòlics*, portat ben altament i ben honorablement; que *havem patit amb ells, que havem pregat, pregat confiadament per llur perseverança i també per la conversió dels que els han fet patir*".

Després d'aquestes claríssimes i terminants paraules, hi haurà encara qui dubti de la situació dels catòlics d'Itàlia? Hi haurà qui posi en dubte el fons absolutament pagà del moviment feixista que, com hem repetit mil vegades en aquestes pàgines, no té altre ideal ni altra font d'inspiració que l'antiga grandesa pagana de Roma, sense que el món catòlic romà li inspire més que el desig d'estar en contacte amb una gran organització, organització en la qual vol prescindir-se del seu fons espiritual que és el seu tot?

* * *

El plet de l'acció francesa no podia quedar portes enfora en aquest notabilíssim inventari de preocupacions i problemes que a l'Església afecten en el moment actual.

Sobretot tenint en compte que molts catòlics han pretès d'estendre un núvol de fum damunt les categòriques reprovacions del Sant Pare i damunt les repetides notes oficioses de *L'Osservatore Romano*, ja sigui fent distincions i diferències entre el problema religiós i el problema polític, reproduint cartes de bisbes en les quals es tracta amb suavitat la qüestió — entre els quals catòlics no ha mancat algun diari de la nostra terra —, era necessari que el Vaticà tornés a parlar clar sobre el problema; i així ho ha fet condemnant d'una manera explícita el fons de cesarisme pagà que hi ha a les doctrines de l'Acció francesa i afirmant categòricament que no és lícit, per als catòlics, d'adherir-se o cooperar a un programa o a una escola que anteposi la política a la religió, o que faci servir la religió com a instrument polític. I afegí encara l'autoritzada veu del Papa que no és lícit de sotmetre la joventut a direccions o tendències perilloses per a la fe i la moral, afavorir o sostenir o llegir diaris la direcció dels quals està sota homes els escrits dels quals són condemnables segons el dogma i la moral de l'Església.

Després d'això, caldrà ja no dubtar més en aquest

problema. Resta feta, i ben feta, la separació, la línia divisòria entre l'Església i l'Acció francesa, i mai més no cal emprar subterfugis per a fer distincions i acomodaments en aquest punt. Tot el que podia intentar-se en aquest particular, s'ha intentat ja; i després de tot, el Sant Pare continua en la condemnaió explícita i categòrica.

No cal més pels catòlics de bona fe.

* * *

I com que tot aquest seguit de condemnaió de violències — violència de Mèxic, violència feixista, exaltació de violència pagana en les doctrines dels amics de Maurras — havia de portar lògicament la ment del Sant Pare a formular un judici sintètic sobre la directriu espiritual de les dites violències, conclou S. S. el memorable discurs amb una formidable i contundent reprovació que hem d'inserir literalment, donada la seva importància:

"Sembla que una altra volta sigui proclamada i seguida una concepció de l'Estat, que no pot ésser la concepció catòlica, en quant fa de l'Estat un fi, i del ciutadà, de l'home, un mitjà, monopolitzant-ho i absorbint-ho tot. Sembla que un ver dualisme de poder i de funcions continua fent executar a la perifèria els propis arbitris d'ordre, que poden ésser bons i útils, per homes que, sota nous noms i noves insígnies, romanen sempre els mateixos sectaris d'ahir, sempre els mateixos enemics de la societat i de la religió."

Sortosament, fa ja molt temps que d'aquestes planes surten veus en contra d'aquesta tendència excessivament estatista avui tan formalment anatematitzada pel Sant Pare. Només ens cal recordar que en l'edició del 30 d'octubre darrer, acabàvem un article sobre *La divinització de l'Estat* amb aquestes paraules: "...hem procurat aprofundir un xic en els fenòmens socials i polítics que ens han rodejat, i en el fons d'ells ens ha semblat retrobar el regust del paganisme, la característica social del qual no fou més que el sacrifici constant de l'home davant de l'Estat."

"I hem pensat amb pena i dolor en les llibertats individuals — justes, encara que tot sovint mal aplicades —; i hem pensat en l'orientació de molts catòlics cap a la implantació de sistemes de representació de base corporativa, mentre es procurava desacreditar els sistemes de representació individuals; i hem sentit una enyorança dels temps en què la llibertat cristiana era una garantia per a tots, homes i pobles."

"Ja sabem que l'equilibri entre l'individual i el col·lectiu és un dels punts difícils en tots els pobles. Però també podem consolar-nos pensant que l'Església és mestra en aquest equilibri, el defensa de vegades contra l'extremisme d'uns drets individuals exacerbats i anàrquics, i altres vegades contra un sacrifici de l'home davant l'Estat."

"I per això mentre un dia maldava del liberalisme sense fre, ara, en forma suau, però ferma, ha vingut a maldar — mitjançant el plet de l'Acció francesa — de l'absorció de la personalitat individual per l'Estat."

JOSEP M. GICH

Els incautes

Hi ha publicada una muntanya de llibres del dimoni, que parlen d'espiritisme i de les pràctiques infernals, tots ells a preus baixos per tal que el mal pugui difondre's d'una manera fàcil i assequible entre les persones senzilles i de tota categoria.

D'entre els llibres que indiquem, n'hi ha que d'una manera oberta ataquen tots els dogmes de la religió catòlica, i aquests, per llur naturalesa, són els que considerem menys temibles, perquè els catòlics *veuen* pels seus propis ulls el verí que porten aquests textos, i passa el mateix que amb la premsa anticlerical, que tot bon cristià refusa. A la vista, però, n'hi ha uns altres que tanmateix sembla que apleguin en les seves pàgines una moral pura, que les ànimes senzilles no saben endevinar per elles mateixes, i fàcilment s'empassen les idees que el diable sap disfressar per a enganyar els que no hi veuen més enllà del nas.

La mala intenció d'una empresa editora ha arribat a l'extrem de publicar un llibre d'oracions espiritistes, amb una estampa del Sagrat Cor de Jesús a la coberta del llibre. No cal dir la manca de noblesa d'una confessió que es val de l'engany per a guanyar prosèlits.

Però el dimoni paga sempre malament a qui bé el serveix, i en el nostre peregrinatge pel món hem pogut notar que els nuclis d'homes que es reuneixen per a practicar la doctrina espiritista, acaben, gairebé tots, per tornar-se macilents, taciturns, adopten una pose mística, a la seva manera, que els fa ridículs i misteriosos als ulls dels altres.

Podríem citar casos concrets de persones a les quals hem tractat personalment, i hi hem notat sempre el que diem; es fan una confusió d'idees, un atapeïment de paraules rebuscades i estranyes, i causen vertadera llàstima, com si el domini fruí de confondre l'intel·lecte dels que es fan els seus deixebles.

El més sobresortint dels espiritistes és la seva literatura, que demostra el que diem més amunt.

Perquè els nostres lectors es donin compte de la llàstima que fan aquests pobres homes, reproduïm una *explicació clara* del senyor Cruz Bustillo, que ha fet de la revista *Cervantes*, de Cuba, la càtedra de les seves bogeries.

Llegeixin, doncs, els amics de CATALUNYA SOCIAL:

"En lo que respecta a nosotros diremos que: nuestra humanidad está empezando a desarrollar la sexta sub-raza de la quinta raza, en el cuarto globo y en la cuarta ronda de la cuarta cadena de nuestro esquema de evolución, que es uno de los siete de nuestro sistema solar, y hay muchos millones de sistemas en el Kosmos".

No ha caigut cap amic en basca, després de llegides les ratlles precedents? Llavors vol dir que sou prou valents per convertir-vos a la doctrina teosòfica.

Tanmateix ens hem d'admirar que en el segle xx hi hagi homes que considerin el Sol com el cor i centre de la Divinitat.

Preguem a Déu perquè illumini tants desgraciats que perden la raó d'una manera tan trista i còmica alhora.

“La realeza de Cristo y los errores del laicismo”

Heus ací el títol de la derrera Carta Pastoral de l'Il·lustríssim Dr. D. Enric Pla i Deniel, Bisbe d'Avila.

En aquesta casa són sempre escoltades fidelment les paternals exhortacions del Prelats; però els documents lluminosos del savi Bisbe d'Avila són llegits i meditats amb una gran complaença. El Dr. Pla i Deniel va deixar tan bons records entre nosaltres i sentim per ell tant d'afecte i tanta d'admiració, que quan rebem una Carta Pastoral la seva lectura constitueix un gran goig per al nostre esperit.

En la secció corresponent ens ocuparem d'aquesta magna Carta que posa una vegada més de relleu la seva vastíssima cultura i la seva pregoníssima pietat; però no podem abstenir-nos de transcriure un fragment per tal que els nostres lectors puguin delectar-se meditant les grans veritats que conté.

Heus ací el que diu el gran Bisbe parlant de l'exercici de l'autoritat:

El hombre no tiene obligación de obedecer a otro hombre, si en éste no obedece en último término a Dios. El hijo ha de obedecer a sus padres porque Dios ha instituido la familia y ha dado a éstos la autoridad. El ciudadano ha de obedecer a los magistrados civiles porque Dios ha hecho la sociedad necesaria al hombre, y ha dispuesto por tanto que el hombre debiese obedecer a los que en ella ejercen la necesaria autoridad. A los ciudadanos romanos enseñaba esta doctrina de obediencia y noble sumisión el Apóstol San Pablo: “Toda persona esté sujeta a las potestades superiores... Quien desobedece a las potestades, a la ordenación de Dios desobedece” (1). “Por tanto es necesario que le estéis sujetos, no sólo por temor del castigo, sino también por obligación de conciencia” (2). Mas al propio tiempo con frase enérgica alentaba a los corintios a que no quisiesen ser siervos de otros hombres, pues habían sido redimidos con precio divino (3); y sólo cuando vemos a Dios en la persona del que manda es cuando podemos obedecer no servil, sino noble y dignamente.

La doctrina del origen divino de la autoridad no es, carísimos hijos nuestros, factora de la tiranía, antes todo lo contrario. Cristo Jesús fué quien nos enseñó este origen divino al decir a Pilatos: “No tendrías en mí poder alguno, si no te hubiese sido dado de lo alto” (4); pero fué también Jesús quien enseñó el verdadero oficio de la autoridad. Gobernar en el sentido cristiano no es *dominar*, sino *servir*. Por ello decía de sí mismo Cristo Jesús que no había venido para que le sirvieran, sino para servir (5); y a sus discípulos enseñaba que quien quisiese ser el mayor sería siervo de todos (6). De ahí que su Vicario en la

tierra, el Romano Pontífice, se llame el siervo de los siervos de Dios, *servus servorum Dei*.

En el ejercicio de la autoridad jamás debe mirar el que la posee su propio bien, sino el de los súbditos. No es el pueblo para el príncipe o magistrado, sino al contrario el príncipe o magistrado para el pueblo. El príncipe es un ministro de Dios puesto para tu bien, dice San Pablo (7). Aun la misma pompa externa, el decoro que rodea a la autoridad, no es para la persona que la encarna, sino para la eficacia de su gobierno en bien de los súbditos, a quienes conviene la sensibilización de los atributos espirituales de la autoridad para su provecho instituida. Es una vanidad indigna y antievangélica que el que ejerce autoridad se glorie de la reverencia que se le tribute, como si fuese a su persona y no a su cargo; y es una verdadera lujuria espiritual desear o ejercer el mando para satisfacer la ambición, en vez de proponerse servir el bien común.

¡Ah carísimos hijos nuestros! si tuviésemos siempre presente superiores y súbditos que gobernar es servir, que gobernar es ser ministro de Dios para procurar el bien común, el bien de nuestros hermanos, que si es un honor es una carga de tremenda responsabilidad, que cuanto menos nos sea o nos pueda ser exigida por los hombres tanto más lo será por el Supremo Juez, que los poderosos serán también poderosamente juzgados y terriblemente castigados si hubiesen abusado de su poder (8); ¡cuánto menos sería ambicionado el poder!; ¡cuántas luchas por obtenerlo se extinguirían!; ¡qué sincera obediencia y reverencia habría en los súbditos!; ¡qué reconocimiento de los desvelos, de las apreturas, de los sinsabores que ocasiona el gobierno! Gobernar es servir, pero servir no es precisamente condescender ni abdicar, sino procurar el bien de los súbditos; y éste exige muchas veces la dolorosa resistencia del superior. El padre debe buscar el bien de sus hijos, mas no es condescendiendo a sus caprichos como lo procura, sino amándolos de verdad, y por tanto corrigiéndolos y aún castigándolos cuando es necesario. *Qui parcat virgae odit filium suum*, el padre que no corrige a su hijo no le ama, nos dice el libro sagrado de los Proverbios (9). Es mucho más cómodo no pocas veces para el que ejerce autoridad tolerar y condescender, pero cuando esta tolerancia y condescendencia produce el aumento del vicio o consagra el desorden, es una deserción del deber; y en los cargos de autoridad las culpas de omisión son más fáciles de contraer que las positivas, pero no por ello de menor responsabilidad ante Dios Nuestro Señor.

Si por todos hubiese sido mirada la autoridad como un servicio, como un *ministerio* (que según su etimología latina no significa otra cosa que servicio), no habría costado tanto que fuesen admiti-

(1) Ad Rom., XIII, 1-2.

(2) Ad Rom., XIII, 5.

(3) I ad Cor., VII, 23.

(4) Jo., XIX, 11.

(5) Marc., X, 45.

(6) Marc., X, 43. V. *Le Règne de Jésus-Christ*, par

S. Deploige.

(7) Ad Rom., XIII, 4.

(8) Sap., VI, 7.

(9) Prov., XIII, 24.

nadas ambas por Dios para procurar el bien de los hombres: en el orden temporal la una, en el orden eterno y sobrenatural la otra. "Dios, enseña León XIII en su encíclica *Immortale Dei*, ha dividido el gobierno del género humano entre dos potestades, la eclesiástica y la civil, una para las cosas divinas, otra para las humanas. Tanto la una como la otra es en su género suprema; tienen una y otra sus límites definidos por su respectiva naturaleza y causa próxima; cada una tiene su esfera circunscrita en la cual ejerce su acción por derecho propio".

Dios que es el autor de la sociedad civil en el orden natural, como hemos visto, y que la estableció suprema en su orden, instituyó por medio de Cristo Jesús, su Hijo hecho hombre (que con sus milagros y el cumplimiento de las profecías demostró ser enviado por Dios, el Mesías esperado y verdadero Dios), la Iglesia santa como sociedad sobrenatural y divina, dirigida a procurar la salvación eterna de los hombres y en su orden suprema y perfecta. Cualquiera que mire el origen y el fin de la Iglesia reconocerá como un grande absurdo pretender que ella sea una parte, o que dependa de la sociedad civil. Fundada por Cristo, que dió a Pedro y a los apóstoles la potestad de atar y desatar en los cielos (1), de enseñar a todas las gentes (2), de administrar los sacramentos (3), de juzgar y castigar dentro de su competencia (4), no puede depender en su fin ni en sus medios, en su magisterio ni en su régimen, de potestad alguna meramente humana y civil.

Así como Cristo Jesús no quiso ser rey temporal de Israel, huyó cuando le querían proclamar tal (5), y proclamó ante Pilatos que su reino no era de este mundo (6); y sin embargo Herodes temió le quitara su reino cuando recién nacido Jesús

vió a los Magos irle a adorar como rey, y los judíos clamaban ante Pilatos, a pesar de conocer que el Reinado que vindicaba para sí Cristo era espiritual, que cualquiera que se declarase Rey era enemigo del César (7), de la misma suerte ha sucedido con la Iglesia. Ella proclama que según su divina institución es sociedad perfecta e independiente de toda otra, pero que tiene un ámbito y una esfera, distintos de la sociedad civil. No combate a ésta, ni la desconoce; antes al contrario, como Cristo que mandó dar al César lo que es del César y a Dios lo que es de Dios (2), repite perennemente desde San Pedro y San Pablo hasta nuestros días la doctrina de obediencia a los poderes constituidos. El Príncipe de los Apóstoles enseñaba: "Estad pues sumisos a toda humana criatura que se halle constituida sobre vosotros, y esto por respeto a Dios: ya sea al Rey, como que está sobre todos; ya a los gobernadores, como puestos por él para castigo de los malhechores, y alabanza y premio de los buenos... Temed a Dios: respetad al Rey" (9). De San Pablo hemos aducido sus exhortaciones a los romanos a obedecer a la autoridad civil, aun estando en manos de gentiles. Si puede la autoridad civil hallar en la fuerza un medio más eficaz de dominación, no pocas veces pasajeras, no puede indudablemente hallar un apoyo más eficaz para obtener el respeto interno y la adhesión de los ánimos que la doctrina de la Iglesia de la debida obediencia a los poderes constituidos.

Fuera de Dios nadie tiene autoridad limitada entre los hombres: ni el padre respecto de sus hijos; ni el Rey respecto de sus súbditos; ni el Papa respecto de los fieles.

Aun prescindiendo de la Iglesia, el Príncipe de régimen más absoluto tiene límites en su poder señalados por el derecho natural que da ciertos derechos inalienables a los individuos y que concede autoridades indestructibles como la patria potestad.

(1) Math., XVI, 19; XVIII, 18.

(2) Math., XXVIII, 19.

(3) Ibidem.

(4) Math., XVIII, 15-17.

(5) Jo., VI, 15.

(6) Jo., XVIII, 36.

(7) Jo., XIX, 12.

(8) Math., XXII, 21.

(9) I Petr., II, 13-17.

Espurnes

Amb ocasió de l'ordenació sacerdotal del marquès de Boury, diputat pel departament d'Eure, França, *La Vie Catholique* observa que no és aquesta la primera vegada que un membre del Parlament francès rep les Sagrades Ordres. Fa alguns segles que un senador ingressà en el sacerdoci i després fou canonicat. Avui es venera en els altars amb el nom de Sant Paulí de Nola. La seva festa es celebra el 22 de juny i hi ha la idea, entre els parlamentaris, d'elogiar-lo llur patró.

Si els diputats francesos es fan capellans, amb l'afició que hi ha a imitar tot el que ve de França, a casa nostra no hi cabran tots als convents i sagristies.

Encara hi ha qui creu que a França no hi queda cap capellà, i ara resulta que els millors generals, els millors polítics, els millors parlamentaris, es van fent

i tornant clericals de la crosta. I, tingui's present que diem *els millors*. Els clericals la saben molt llarga.

* * *

A nosaltres, que donem un sentit exacte a la pràctica de la vertadera tolerància, ens agrada fer ressaltar els actes dels homes ben intencionats de les altres confessions, car voldríem que aquests exemples que glossem es multipliquessin.

Més de mil persones no catòliques escoltaren el sermó dominical de la tarda, sobre Lourdes, predicat pel P. Rankin, jesuïta, en el teatre de Wimbledon, Anglaterra.

En el local de la capella no-conformista, el capellà protestant arreglà el servei de tal manera que el públic assistís al sermó catòlic.

D'això sí que se'n diu tolerància i respecte, i ho diem perquè els anticlericals per sistema es donin compte que sabem distingir.

D'ací i d'allà

Seria curiós de saber quants quilos de magnèsia s'han venut després de les festes de Nadal.

Hi ha gent que creu que per a celebrar dignament la diada, s'ha de menjar com un caníbal.

El dia de Nadal, tothom vol ésser cristià.

A alguns cristians deixondits se'ls exacerba de tal manera el cristianisme que són capaços de... menjar-se un bou.

L'endemà, però, tornen a tenir idees liberals.

* * *

El nostre número extraordinari ha estat un èxit. Com que ja fa bastant temps que se'ns ha mort l'àvia, bé ens serà permès que ens alabem una mica.

Tothom l'ha trobat suculent.

Ja veuen els nostres estimats llegidors que sabem fer les coses ben fetes.

Ara el que cal és que els nostres amics corresponguin a la nostra generositat, i ens ajudin a fer noves subscripcions.

Si tots hi posem el coll, l'any vinent fins llegiran la nostra publicació els gats dels frares, que ho saben tot i que, segons males llengües, la saben molt llarga.

* * *

El dia de Nadal, com de costum, un estol de joves va pendre part a una festa nàutica. Es disputaven una copa.

El termòmetre marcava dos graus sota zero, però ells estaven amb quatre pams de roba esperant l'hora de llençar-se a l'aigua.

Sembla estrany que per una copa hi hagi qui es vulgui posar la pell en remull.

Si fossin nordamericans, comprendriem aquest heroisme.

Alguns d'ells per obtenir una copa, baldament contingui deu cèntims de la dolça, són capaços de nedar dins un gibrell.

* * *

El príncep Carol ha esdevingut un personatge de llegenda.

Us diuen avui que és a Romania, i demà us asseguren que no s'ha mogut de París.

A l'últim semblarà que no existeix, i que és simplement un personatge que ha creat la premsa francesa.

* * *

A Nicaragua els partits polítics es volen fer passar el fred repartint castanyes.

Els conservadors i els liberals han format dos grans nuclis, i amb les armes a la mà, volen imposar la seva hegemonia.

Una revolució americana és una cosa que fa certa gràcia. En algunes repúbliques es parla tan a poc a poc, que deu ésser una delícia sentir-los dialogar quan estan enujats.

Un general, en trobar un altre general de l'exèrcit enemic, li deu tustar l'espatlla i li deu dir: *Hola,*

amigazo. El general Gurripachen me ha dado orden de movilizar las tropas. Moriréis achicharraos.

I ens fa l'efecte que l'altre general deu somriure com un infant i deuen acabar tots dos prenent el mate.

Es veu, però, que els liberals i els conservadors no es poden veure.

Aquí tampoc es podien veure els dos partits tur-nants, però no havien arribat a l'extrem de lluitar amb les armes a la mà.

Hi havia moments que semblava que s'anaven a matar, però acabaven també prenent *mate*.

* * *

Ara que els aviadors espanyols han arribat a la Guinea espanyola, i que sembla que es volen fer altres viatges a aquelles possessions, seria convenient que es fessin carreteres i camins. Moltes de vegades, per a traslladar-se d'un poblet a l'altre s'ha de caminar vint-i-quatre hores.

En alguns indrets de la Guinea, quan arriba un vapor mercant, els treballs de descàrrega els fan els negres. Però com que no tenen barques, es posen una mena de salvavides per a mantenir-se a flor d'aigua i els embalums els porten damunt les espatlles.

Com és natural les mercaderies arriben quasi sempre fetes malbé per l'aigua.

Aquelles terres són molt riques, i no obstant, estan quasi abandonades.

No hi ha sinó un estol d'espanyols, que amb un gran heroisme, van colonitzant aquells paratges que són un paradís.

Aquells negres, molts dels quals viuen encara dins el paganisme, haurien de rebre la influència del cristianisme i de la civilització moderna.

* * *

Altra vegada el mar ha esfondrat les barraques de la barriada de Pequín.

Quan serà que es construiran cases barates per als pobres que avui viuen com animalics?

Que fa el senyor Sales Anton? No digué públicament que es construirien cases per als pobres?

On són aquestes cases?

Aquí no hi ha més cases barates que les que es venen a la fira de Santa Llúcia.

* * *

Segons ens assabenten els diaris ha nevat en quasi totes les ciutats d'Espanya.

Fins aquelles ciutats que gairebé no coneixien la blancor de la neu, han conegut la seva poesia.

* * *

Al Circ eqüestre han treballat uns cavalls que fins sabien tocar el bombo.

Avui aquest instrument es toca amb tanta facilitat, que això no té cap mèrit.

Un d'ells fins sabia de llegir.

Caram! això ja té més importància.

En un país on hi ha tants analfabets, és meravellós trobar un cavall que sàpiga de llegir. Aquí el que hi ha són molts ases, que es creuen saber de llegir i no en saben.

Aquest número ha passat per la censura governativa

El que passa

ESPANYA ENDINS

Entre les festes nadalenques i els temporals de neu, hom ha perdut aquests dies el fil dels successos dignes d'esment.

Fent memòria — com sol dir-se —, hom recorda primerament els laboriosos acords econòmics fets pel Govern amb les entitats político-administratives de les Regions de Dret foral, els quals han posat de manifest la prudència exquisida dels delegats d'Hisenda que els negociaren i l'enteresa prudent dels representants de les alludides regions que intervingueren en l'afer; acords segellats personalment amb una visita del President del Directori a les capitals de les províncies forals i als seus històrics organismes polítics.

Aquest nou concert econòmic portat a cap amb tants de miraments i després de treballs penosos ha deixat satisfet a tothom i assenyala al Govern els camins que porten a l'harmonia i a la pau tan necessària i desitjada a tot Espanya.

Altres successos importants que hom recorda és la nova pensada d'En Calvo Sotelo sobre l'impost únic, bonic en teoria, però que si no es camina amb peus de plom en la seva implantació...

Fem la justícia de suposar que l'antic company d'acció social sabrà fer-se càrrec de ço que suposa plasmar el seu nou pla fiscal en el terreny de les realitats, i no caurem en la injustícia de suposar a En Calvo Sotelo ignorant de les enormíssimes dificultats amb què ensopegarà la seva implantació.

Es fàcil blasmar la rutina, (moltes de vegades filla del sentit comú), però, quantes empreses no ha salvat a Espanya!

Altres dels afers que han cridat l'atenció pública aquests dies és el del descans dominical se la premsa, en mala hora pertorbat per disposicions oficials fins a cert punt contradictòries i, per de prompte, inoportunes i innecessàries, en quant a aquest afer es relacionen. El descans dominical de la premsa ja estava definit i practicat clarament i perfectament. A què pertorbar-lo?

Segons les darreres declaracions del marquès d'Estella, l'Assemblea nacional projectada sofrirà un nou ajornament. En realitat, els uns per judicar-la inútil, i els altres per creure-la perillosa, té pocs vots favorables aquest projecte directorial.

Amb la facilitat legislativa que ara regna, cada dia naixen o es modifiquen institucions i organismes que, quan no altra cosa, palesen el bon desig dels seus iniciadors, com també la poca experiència política d'alguns d'ells. Insuportable era, per feixuc i escandalós, el funcionament de l'antiga màquina parlamentària, però aquesta facilitat amb què ara es dicten lleis i es creen patronats, juntes, etc., etc., acaba per marejar i carregar la memòria de mala manera.

ESPANYA ENFORA

Una nova interessantíssima d'aquests dies, però no pel gros públic, ha estat l'abolició, pel Parlament anglès, de les últimes lleis que pesaven damunt els ca-

tòlics anglesos, des dels temps de la Reforma algunes, i altres dictades pel mal esperit dels governs que d'aleshores ençà han dominat a la Gran Bretanya. Ja són tan ciutadans com els protestants els nostres germans anglesos! Que bé sona aquest crit de victòria sobre una potència com l'Anglaterra protestant, davant de la fera persecució que al mateix temps sofrien els nostres admirables germans de Mèxic!

Té tal volta comparació la república de Calles amb l'imperi de la Gran Bretanya?

Quins mals de cap se li preparen al neronet mexicà!

Als ianquis els han pujat els dòllars al cap i l'imperialisme a la butxaca. És probable que a hores d'ara pensin seriosament en el domini del món pel diner (i ja quasi ho han aconseguit) i si no per la força, i en camí hi van...

La seva marina de guerra és semblant, si no la supera, a l'anglesa. Aquest dies els ianquis han violat el territori de Nicaragua, que està arborat per una guerra civil estúpida, amb el conegut pretext de sempre, i han clavat la grapa decisiva sobre la república del Panamà, que es converteix vergonyosament en "província" dels Estats Units. I al propi temps contesten a les reclamacions d'independència dels nacionalistes filipins, que, ara per ara...

Però els Estats Units abusen del seu poder, i és possible que el mateix excés de poder els empatxi i debiliti, i provoqui la seva decadència. Per de prompte l'enfit d'or ja comença a preocupar-los, i amb raó. Els camins de la Providència per a castigar als pobles ensuperbits, són molt variats i, moltes vegades, desconcertants.

La nova Itàlia segueix de lluny, però clarament, l'exemple dels Estats Units. El Tractat de Tirana amb l'estat d'Albània és semblant al de la república del Panamà amb els Estats Units. Albània s'ha llençat als braços d'Itàlia. Si l'Europa tingués diners i homes com abans, la Guerra Gran tindria una segona edició espaventable.

I tot això al voltant de les festes de la pau, de la pau... però "per als homes de bona voluntat".

J.

NO POT MANCAR A CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24

BARCELONA

Noticiari

Durant el passat mes de novembre, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis abonà 478 subsidis de maternitat d'import total 23.900 pessetes, concedits a les mares obreres que han acreditat trobar-se inscrites en el Règim de Retirs Obrers i haver complert les altres clàusules que regulen la concessió del subsidi.

Per pagaments de pensions de capitalització a favor d'obriers que han arribat ja als 65 anys, la Caixa ha satisfet 17.658'88 pessetes, i així mateix ha abonat 19.000 pessetes en concepte de 28 bonificacions extraordinàries de 350 pessetes cadascuna i 23 de 400, concedides a 51 ancians majors de 65 anys que, havent ja percebut l'import de llur compte de capitalització, han estat compresos en el repartiment de la quantitat procedent del recàrrec per al Retir Obrer sobre les transmissions de béns per herència entre parents des del cinquè grau col·lateral, inclusivament, o entre persones sense vincle de parentesc.

—La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis fa públic que, per acord del seu Consell d'Administració en la sessió darrera, queda ampliat fins a quinze mil pessetes a partir del primer de gener proper, el límit del salde de les llibretes d'estalvi, a les quals s'abonarà l'interès anyal compost del tres per cent. Així mateix s'amplia fins a cinquanta mil pessetes el límit de la quantitat que guanyarà interès en les llibretes d'estalvis d'entitats socials, benèfiques i culturals.

—Amb motiu de la Festa Patronal en l'Empar de Santa Llúcia per a Cegues, organisme benèfic de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, situat a l'Avinguda del Tibidabo, es celebrà solemni Ofici amb sermó pel Rnd. P. Riera de les Escoles Pies.

L'Orfeó de Santa Llúcia, integrat per cegues i dirigit pel mestre Alfons Barbarà, cantà una selecta Missa de Perosi. Per la tarda tingué lloc una interessant sessió literàrio-musical a càrrec íntegrament de les ceguetes de l'Empar, en la qual s'estrenaven per l'esmentat Orfeó quatre composicions d'En Nicolau i Lamote de Grignon.

—S'han publicat ja les bases del concurs que en commemoració del *II Dia de l'Estalvi* ha organitzat entre els mestres i mutualistes de Catalunya i Balears, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

Les tres mil pessetes consignades com a premis per als mestres que més s'hagin distingit per llur actuació a favor de les mutualitats és distribuïran proporcionalment en trenta llibretes d'Honor amb cent pessetes d'imposició inicial, a favor dels Professors premiats de la jurisdicció territorial de l'esmentada Caixa, o sigui tres llibretes per a mestres i tres per a mestresses de cadascuna de les províncies de Barcelona, Tarragona, Girona, Lleida i Balears.

Idèntica distribució proporcional serà adoptada a favor dels escolars mutualistes que més constància hagin demostrat en la pràctica de l'estalvi, atorgant-se les cinc mil pessetes consignades, en cinc cents bonificacions de deu pessetes a favor dels mutualistes

premiats, a base de recompensar cinquanta nens i cinquanta nenes de cada una de les esmentades províncies.

Les instàncies han d'ésser cursades abans del 30 de gener corrent a la Direcció General de la dita Caixa (Via Layetana, 56, A). El Concurs serà fallat per tot el dia 28 de febrer de 1927, atorgant-se tots els premis, ja que en defecte de les instàncies s'atendrà el Consell d'Administració de la Caixa als antecedents dels registres de la Secció d'Agrupacions Escolars de la Institució.

La distribució de les recompenses tindrà lloc abans del 31 de març pròxim.

En les oficines de Barcelona i de les Sucursals de la Caixa es facilitaran les bases detallades del Concurs a tots els mestres que les sol·licitin.

—En reunir-se a Madrid per primera vegada el Patronat oficial del Treball a Domicili, sota la presidència del general Marvà, aquest explicà l'estat jurídic i de fet del R. D. i donà clara idea de com es tracta a l'estranger aquest ram delicadíssim del treball obrer; empenqué, seguidament l'estudi de les bases del Reglament que ha de dictar-se per aplicar el Decret-llei promulgat el mes de juliol. És nomenà una ponència per a redactar-lo.

—A l'Institut nacional de Previsió, s'han reunit amb el president senyor Marvà, el vice-president don Innocenci Giménez i don Alvar López Núñez, els representants dels Amics del Nen, doctors Velasco Pajares, don Rodolf Tomàs i Samper i don Josep Gallo de Renovales, els quals han donat compte dels treballs organitzats per a commemorar el primer centenari del pedagog suís Pestalozzi.

El general Marvà ha parlat en termes de gran cordialitat de l'atenció que l'Institut presta a les mutualitats escolars, a l'extrem de tenir inscrits més de 4.000 mutuat amb prop de 400.000 nens, que, "perrita a perrita" han sumat 8.000.000 de pessetes, veritable tasca de previsió que es realitza amb els nens, que si en l'ordre econòmic és important, ho és encara més en l'aspecte social i pedagògic. Ha promès la col·laboració de l'Institut en les reformes que projecten fer els Amics del Nen, de llibretes de dot infantil.

—El benemèrit Institut Agrícola Català de Sant Isidre Llauredor ha enviat al ministre d'Hisenda un lluminós i contundent escrit, fruit de conscienciosos estudis i llargues deliberacions, respecte l'espinosa i difícil qüestió del Registre d'arrendaments, redactat pel digníssim president de tan prestigiosa entitat senyor baró d'Esponellà.

L'I. A. C. S. I. L. no es limita a fer una severa crítica de tal innovació, sinó que, en assenyalar les deficiències, hi aplica tot seguit el remei.

No dubtem que seran ateses moltes de les seves indicacions.

—L'Acció Catòlica de la Dona ha dirigit un missatge al Govern en favor dels nostres germans de Mèxic.

—El Govern ha prorrogat per tot l'any 1927, el Reial Decret sobre inquilinat.

—S'ha publicat el Reglament sobre l'execució del R. D. referent al descans dominical. En ço que fa referència al descans de la premsa periòdica, aquest Reglament ha produït una confusió que fins ara no acaba d'aclarir-se.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprerent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

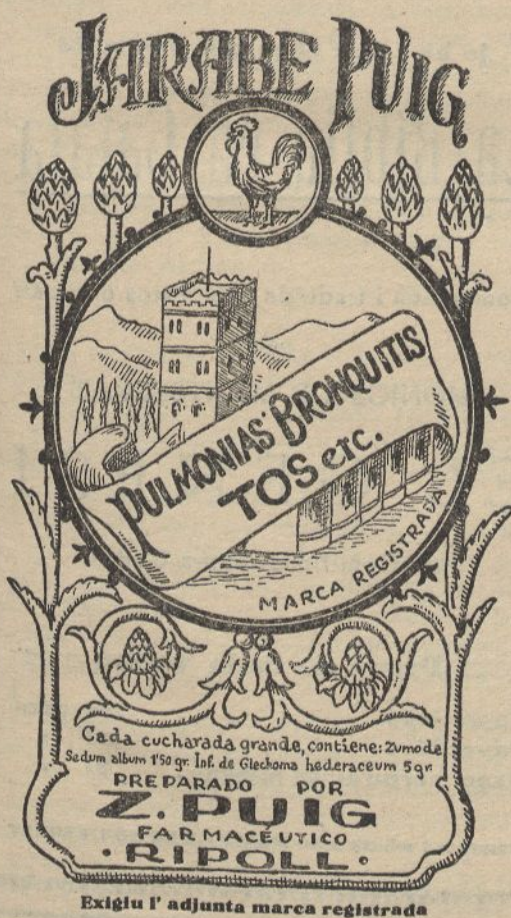
Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

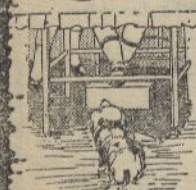
Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Lluòfons.—Màquines de calcular, etc.

Els nens el prenen
amb gran fruició

Xocolata SOLER

a la vainilla, ametllada, amb canyella i sense.
Sà, nutritiu i de fàcil digestió.

Classes molt recomanables per a famílies, col·legis, hotels, comunitats, etc.
Nostres xocolates es distingeixen per sa puresa i gust exquisit.
Es fan cuites especials a gust del client.
Demani llista de classes i preus.
Casa establerta a l'any 1886 - Sant Andreu, 244: Barcelona

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESI

per Dom Bonaventura Ubach

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rolligadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

FRANQUEO CONCERTADO